

Arrest

nr. 118 883 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Fars van origine en afkomstig uit Isfahan. Omdat uw ouders sinds uw vijf à zes jaar gescheiden zijn, bent u opgegroeid bij uw oma van vaderskant. Na de middelbare school werkte u als lasser. Nadien begon in een pizzeriazaak te werken. U hield zich niet bezig met politiek. Ongeveer 7 à 8 dagen voor de presidentiële verkiezingen van 1388 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 2009 Europese tijdrekening) zagen u en uw broer F. M. K. (...) (O.V. 6.580.141) dat mensen aan de Shirazpoort in Isfahan publiciteit maakten voor hun favoriete presidentskandidaat. Jullie kwamen er R. E. (...) tegen. Hij was een politiek actieve vriend die u kende gezien hij in dezelfde wijk te Isfahan woonde en met wie u gemeenschappelijke vrienden had. Hij studeerde mensenrechten in Teheran, schreef voor enkele kranten en stond in contact met buitenlandse mediakanalen. Voorts was hij een

belangrijk persoon binnen de campagne van toenmalig presidentskandidaat Karoubi.. Hij maakte jullie warm om ook publiciteit te maken. U en uw broer kozen voor presidentskandidaat Mousavi. Via R. E. (...) kwamen jullie in contact met een zekere A. K. (...), het hoofd van een propagandabureau in de Siminstraat. Jullie haalden daar posters en pamfletten op en deelden deze vervolgens uit samen met vrienden, onder meer A. (...) en S. (...), uit aan de Shirazpoort. Op de dag van de verkiezingen wilde u in de namiddag samen met uw oma gaan stemmen. Jullie konden niet meer stemmen omdat de stemformulieren op waren. Jullie deden nog een poging bij twee andere stembureaus waar ze u telkens meldden dat het bureau al gesloten was. Op 23/03/1388 (13 juni 2009) was u thuis toen de uitslag bekend werd gemaakt. U reageerde in shock toen u vernam dat president Ahmadinejad de verkiezingen had gewonnen. R. E. (...) contacteerde jullie en ging samen met jullie betogen. Nadien was R. (...) hoofdzakelijk in Teheran. Hij zette jullie aan om mensen te contacteren om de volgende dag bij de Shirazpoort te demonstreren. U en uw broer schreven briefjes met de boodschap dat er op 24/03/1388 (14 juni 2009) werd opgeroepen om samen te komen bij de Shirazpoort. Op 25/03/1388 (15 juni 2009) werd de sfeer tijdens de demonstraties grimmiger. U ging samen met S. (...), A. (...) en uw broer F. (...) demonstreren. Jullie gooiden stenen naar de ordediensten en riepen slogans. Er werd een politiekantoor in brand gestoken en u zag H. A. (...) op de grond liggen nadat hij van het dak van een gebouw werd gegooid door mensen in burgerkledij. Jullie gingen regelmatig betogen. U kreeg van R. (...) de opdracht om foto's en filmpjes te maken van de vernielingen en de betogende menigte. U gaf deze af aan R. (...) op een usb-stick toen hij soms in Isfahan passeerde. Op 2/06/1388 (24 augustus 2009) belde u naar de moeder van uw vriend S. (...) omdat hijzelf de telefoon niet opnam. Zijn moeder vertelde u dat de Iraanse autoriteiten waren binnengevallen en haar zoon hadden meegenomen. Ze vroeg u niet meer te bellen en onderbrak het gesprek. U belde vervolgens naar R. E. (...) om hem dit nieuws te melden. Hij wist u te vertellen dat hij ook al niks meer van A. (...) had gehoord. Hij raadde u aan om meteen uw gsm-kaart weg te gooien en onder te duiken. Hij verzekerde u dat hij naar uw broer F. (...) zou bellen om hem ook te waarschuwen. U vertrok meteen naar een oom van uw vader. Na twee dagen later ging uw oom op bezoek bij uw oma om te melden dat u bij hem verbleef. Daar werd hij op de hoogte gebracht over de huiszoeking die op 2 of 3/06/1388 (24 of 25 augustus 2009) bij uw oma werd uitgevoerd. Personen in burgerkledij sloegen uw vader en scholden uw oma uit. Ze namen uw computer, enkele anti-islamitische boeken en een beetje alcohol in beslag. Uw familie had ondertussen – sinds 2/06/1388 (24 augustus 2009) - geen nieuws meer gehad van uw broer F. (...). Uw oom en uw vader hebben vervolgens uw vlucht geregeld. U bent op 9/06/1388 (31 augustus 2009) vertrokken van bij uw oom. Op 12/6/1388 (3 september 2009) verliet u het Iraanse grondgebied. U reisde illegaal via Turkije naar België. U kwam aan in België op 24/06/1388 (15 september 2009) en nog diezelfde dag vroeg u er asiel aan. Uw broer F. (...) vroeg asiel aan op 17 februari 2010. Uw broer vertelde u in België dat hijzelf sinds het telefoontje van R. (...) bij een tante van moederskant ondergedoken leefde tot aan zijn vertrek naar België. Enkele dagen na zijn aankomst bij deze tante, ging deze tante aan uw oma het nieuws melden dat hij bij haar verbleef. Uw broer was ongeveer 10 à 12 onderweg naar België. Tijdens zijn verblijf in België werd het huwelijk tussen uw broer en A. M. (...) geregeld. Zijn vrouw kwam aan de hand van een Zweeds visum naar België. Zij werd aangehouden in de luchthaven in Zaventem en vroeg er asiel aan op 19 oktober 2011. De Belgische staat erkende het huwelijk niet en daarom zou ze via de Dublinverordening naar Zweden worden gestuurd. Zijn echtgenote wilde dit niet en besliste uiteindelijk om terug te keren naar Iran. Omwille van deze problemen besloot uw broer uiteindelijk om ook naar Iran terug te keren. Hij vroeg een paspoort aan op de Iraanse ambassade. Uiteindelijk kreeg hij een laissez passer om naar Iran terug te reizen. Hiermee vertrok hij op 27 december 2011 naar Iran. Hij kende geen problemen in de luchthaven. De nacht na zijn thuiskomst in Isfahan vielen de Iraanse autoriteiten binnen en arresteerden ze uw broer. Hij verblijft sindsdien in de gevangenis van Dastgerd. Er werden al verschillende advocaten geraadpleegd voor zijn dossier. De laatste advocaat, M. M. (...) genaamd, poogde om een zitting voor de rechtbank te verkrijgen, weliswaar zonder resultaat. U weet niet van wat hij officieel wordt beschuldigd. U weet uitsluitend dat uw familie verschillende pogingen ondernam om hem te bezoeken in de gevangenis en dit uiteindelijk drie keer werd toegestaan. Naast het feit dat men verschillende keren een bezoek weigerde, werd uw oma ook lastiggevallen met telefoontjes waarin bijvoorbeeld werd gezegd dat uw broer de volgende dag zou opgehangen worden. U beschikt over uw originele shenasnameh (geboorteboekje), uw originele karte-e melli (nationale kaart), uw originele legerdienstkaart, een kopie van uw rijbewijs, verschillende digitale krantenartikelen over R. E. (...) en H. A. (...), een originele poster van een uitnodiging om 7 dagen na de dood van H. A. (...) naar de moskee te gaan, kopieën van uitnodigingen om op 1/06/1392 (23 augustus 2013) en 5/07/1392 (27 september 2013) ter ere van de dood van R. E. (...) naar de moskee te gaan, een originele aankomstverklaring van vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat uw broer aan de hand van een laissez passer op 28 december 2011 in Iran is aangekomen, verscheidene documenten uit het dossier van uw schoonzus A. M. (...) opgestuurd door uw advocaat op 11 oktober 2013 met onder meer een getuigenis van de asielmotieven

van uw broer F. (...) opgestuurd door zijn sociale assistente naar zijn voormalige advocaat op 12 augustus 2010.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het feit dat u en uw broer F. M. K. (...) (O.V. 6.580.141) elk afzonderlijk naar België zijn gekomen, terwijl jullie op hetzelfde moment problemen hadden met de Iraanse autoriteiten omwille van jullie gezamenlijke deelname aan de demonstraties in 1388 (2009), op zijn minst bevreemdend te noemen is. Zo verklaarde u meteen nadat u op de hoogte werd gesteld over de arrestatie van S. (...) op 2/06/1388 (24 augustus 2009), naar R. E. (...) te hebben gebeld om hem hiervan op de hoogte te brengen. Hij gaf u de raad om onder te duiken en onmiddellijk uw sim-kaart weg te gooien. Hij stelde u eveneens gerust dat hij uw broer F. (...), die ook in de problemen kon komen, zou opbellen en het nieuws doorgeven. Vanaf dat moment zou u bij een oom hebben verbleven en uw broer zou toen ondergedoken hebben geleefd bij een tante. Jullie zouden dus allebei nog samen, ondergedoken op een verschillende plaats, in Iran zijn geweest zonder dat u dit van elkaar wist. Toen uw oom enkele dagen na uw aankomst bij hem, naar uw oma ging om haar te vertellen waar u zich bevond, was er nog steeds geen informatie van uw broer. Omdat de tante bij wie uw broer verbleef pas na het bezoek van uw oom naar uw oma ging met het nieuws dat uw broer bij haar ondergedoken leefde, was u niet op de hoogte over de situatie van F. (...) en bent u dit slechts te weten gekomen toen u hierover met hem sprak in België (CGVS I op 3 september 2013, p. 16-17; CGVS I, p. 21-23). Deze verklaringen houden geen steek. Toen u ermee werd geconfronteerd, had u overigens geen afdoende uitleg. U voegde alleen toe dat uw vader en oom toen tegen uw eigen wil uw vertrek hebben geregeld en herhaalde uw eerdere verklaringen dat R. (...) ervoor zou zorgen dat uw broer op de hoogte werd gebracht van de problemen (CGVS I, p. 23). Indien jullie werkelijk allebei problemen zouden hebben gehad en jullie op quasi hetzelfde moment van R. (...) de raad zouden gekregen hebben om onder te duiken, is het niet aannemelijk dat jullie geen contact zouden hebben opgenomen met elkaar en dat u ook via uw familie geen nieuws had over uw broer. Hierbij komt nog het feit dat u al reeds 20 à 30 dagen na uw aankomst in België voor het eerst contact had met uw familie (CGVS I, p. 5-6), maakt dat uw onwetendheid over de situatie van uw broer, des te meer ongeloofwaardig is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat het feit dat uw broer F. (...) – die zoals hierboven reeds gesteld, Iran heeft verlaten omwille van dezelfde problemen als u - zich persoonlijk aanbood bij de Iraanse ambassade in België, om een Iraans reisdocument te verkrijgen waarmee hij zijn vrouw opnieuw in Iran kon vervoegen (CGVS I, p. 26; CGVS II op 8 oktober 2013, p. 5), een handelswijze is, die geenszins in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde weliswaar dat uw broer bij zijn terugkeer naar Iran werd gearresteerd en sindsdien in de gevangenis van Dastgerd opgesloten is (CGVS I, p. 3-4). Hieraan kan geen enkel geloof worden gehecht. U legde hiervan immers geen enkel begin van bewijs neer, niettegenstaande uw verklaring dat de advocaat van uw broer poogde om een zitting in de rechtbank te verkrijgen en dat uw familie drie keer bezoekrecht heeft verworven (CGVS I, p. 17-18 en p. 26). Uw verklaring voor uw gebrek aan bewijsmateriaal, namelijk dat de advocaat geen documenten wilde vrijgeven (CGVS II, p. 2 en p. 5), houdt geen steek. Een advocaat werkt immers in opdracht van zijn cliënt en er zijn geen redenen om aan te nemen dat een advocaat geen informatie zou kunnen/willen verschaffen aan de familie van zijn cliënt.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u ook geen enkel (begin van) bewijs van de door u ingeroepen feiten hebt aangebracht. Zo beschikt u over geen enkel document (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) dat de door u aangehaalde problemen enigszins kan staven; noch kon u uw deelname aan de manifestaties aantonen. U bent zelfs niet op de hoogte of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart, noch of u reeds veroordeeld bent bij verstek (CGVS I, p. 24 en CGVS II, p. 16). Toen u gevraagd werd of u reeds een advocaat had geraadpleegd in Iran stelde dit niet te hebben gedaan omdat u in België verblijft. Dat u niet weet of advocaten zich zouden bezighouden met een dossier zoals dat van u, is een blote bewering. Er dient zodoende te worden vastgesteld dat u geen enkele poging hebt ondernomen – noch via een advocaat, noch via uw familie – om meer informatie te verkrijgen over de door u aangehaalde problemen met de Iraanse autoriteiten. Voorts kon u slechts weinig informatie geven over de andere personen die samen met u betoogden en door wie u vermoedt zelf problemen te hebben gekregen (CGVS I, p. 20 en p. 24). U weet weliswaar dat uw vriend S. (...) vrijkwam uit de gevangenis na een opsluiting van 2,5 jaar. Niettegenstaande weet u niet wanneer hij is vrijgelaten, waarvan hij precies werd beschuldigd en door welke rechtbank hij werd veroordeeld (CGVS II, p. 13). U weet evenmin sinds wanneer A. (...) in de gevangenis van Dastgerd zit (CGVS II, p. 13). Bovendien dient te worden benadrukt dat u pas enkele dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal, nota bene nadat uw advocaat u hierop had

gewezen, informatie hebt ingewonnen over uw vrienden (CGVS I, p. 17 en CGVS II, p. 14). In dit verband dient te worden opgemerkt dat het eveneens uiterst bevreemdend is dat u eigenlijk niet weet hoe uw vriend – van wie u de naam niet wilt noemen – aan de informatie komt die hij u doorgaf. U kon louter zeggen dat uw informatiebron een gemeenschappelijke vriend is (CGVS II, p. 13-14). Dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Voorts dient er nog gewezen te worden op enkele merkwaardigheden die geloofwaardigheid van uw verklaringen nog meer ondermijnt. Zo weet u niet waar en wanneer de laatste betoging plaatsvond waaraan u deelnam (CGVS I, p. 19). Ook is het merkwaardig dat u niet weet wat er gebeurde met de foto's en films die u doorgaf aan R. (...) (CGVS II, p. 7-8). Overigens is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat een persoon die een lid was van het beleidscomité van één van de belangrijkste studentenbewegingen van Iran, genaamd Advar-e Tahkim-e Vahdat (Alumni Associatie van Iran) (cf. informatie dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier), die politiek actief was, die voor verschillende kranten schreef, aanhanger was van Karoubi in plaats van Mousavi en daarenboven voornamelijk in Teheran vertoefde tijdens de groene revolutie (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 7-8, p. 14 en p. 10), - gezien het risico dat hieraan vasthing - zo'n nauwe contacten onderhield met niet-politiek actieve en onervaren personen zoals u, die hij via anderen kende.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

Wat betreft het feit dat u atheïst zou zijn (CGVS I p. 2), dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat atheïsme niet erkend wordt in Iran omdat de mensen zich niet gaan uiten als niet-gelovige. De mogelijkheid tot problemen met de Iraanse autoriteiten wordt voor een groot deel bepaald door de mate waarin de betrokkenen met hun atheïsme in de openbaarheid treden en of het mensen zijn met een voorbeeldfunctie (vb. universiteitsprofessor). Zolang men met zijn atheïsme in de privé-sfeer houdt en men er niet te veel mee naar buiten komt, treden de autoriteiten niet op. Het is bovendien heel moeilijk te bewijzen dat iemand niet-gelovig is. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas, kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat u geen geloof aanhangt. U verklaarde bovendien zelf dat u zich in Iran uitte als moslim (CGVS I p. 3)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit en uw legerdienst worden op zich niet betwist. Wat betreft de krantenartikelen en de uitnodigingen om de overledenen R. E. (...) en H. A. (...) te herdenken in de moskee, dient te worden opgemerkt dat deze documenten geenszins uw persoonlijk contacten met hen in het kader van de demonstraties van de groene revolutie bewijzen. De terugkeer van uw broer F. (...) naar Iran, dewelke u hebt gestaafd aan de hand van een aankomstverklaring, wordt op zich niet betwist, maar doet geen afbreuk aan het feit dat u zijn arrestatie bij terugkeer niet aannemelijk hebt kunnen maken. De situatie van de vrouw van uw broer, zoals blijkt uit de verscheidenen documenten overgemaakt door Meester Catherine Van Cutsem, wordt in deze beslissing ook niet in twijfel getrokken. De handgeschreven getuigenis van uw broer F. (...) is geen objectieve bron waar geen enkele bewijswaarde kan worden aan gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat verwerende partij een "beoordelingsfout" heeft begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij wenst vooreerst op te merken dat verwerende partij geen argument heeft gevonden uit de gehoorverslagen om haar deelname aan de presidentscampagne en haar deelname aan de betogingen in twijfel te trekken. Verzoekende partij hamert erop dat zij in totaal acht uur lang werd ondervraagd op het Commissariaat-generaal en dat haar heel veel vragen werden gesteld over de campagne en de betogingen. Nu zij tientallen vragen hierover heeft kunnen beantwoorden, heeft het argument dat zij niet kon zeggen wanneer de laatste betoging waaraan zij heeft deelgenomen heeft plaatsgevonden geen enkele kracht. Eveneens benadrukt verzoekende partij dat die evenementen ondertussen dateren van vier jaar geleden.

2.2.3.2. De Raad is van oordeel dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en zijn vrijheid omwille van zijn deelname aan demonstraties gericht tegen de Iraanse overheid, redelijkerwijs kan worden verwacht dat die alle gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst op een nauwkeurige en volledige wijze kan aanbrengen. Het feit dat de betogingen dateren van 2009, kan verzoekende partij, die beweert betrokken te zijn geweest bij de organisatie van voornoemde demonstraties, die aangaf regelmatig te zijn gaan betogen en die verklaarde als taak te hebben foto's en films te maken van deze gebeurtenissen, er niet van weerhouden om duidelijke verklaringen af te leggen met betrekking tot de plaats en datum van de laatste demonstratie waaraan zij zou hebben deelgenomen. Om die reden kan de opmerking dat verzoekende partij op heel veel vragen wel een antwoord kon geven, evenmin als verschoningsgrond worden aanvaard. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat voormeld motief geen losstaande vaststelling betreft en dient te worden samen gelezen met de overige door verwerende partij vastgestelde onwetendheden, vaagheden en onaannemelijkheden.

2.2.4.1. Volgens verzoekende partij is verwerende partij niet in staat de band die zij had met R. E. te betwisten. Het blijkt immers heel duidelijk uit het gehoorverslag dat zij alle vragen over deze persoon kon beantwoorden. Zij kon zelfs private documenten die hem betreffen, zoals de uitnodigingen om hem te herdenken in de moskee na zijn dood, voorleggen. Verder betoogt verzoekende partij dat zij het

argument van verwerende partij dat het uiterst bevreemdend zou zijn dat R. E. zo'n nauwe contacten onderhield met niet-politiek actieve en onervaren personen zoals zichzelf en haar broer, niet afdoende beschouwt. Er zijn immers heel veel personen die in 2009 voor het eerst hebben deelgenomen aan de campagne en aan de betogingen. Verwerende partij brengt geen bewijs bij met betrekking tot de organisatie van de campagne en bijvoorbeeld het bestaan van een hiërarchie of andere informatie waarmee zij zou kunnen aantonen dat degelijke contacten (van onervaren personen met politieke activisten) onmogelijk hebben kunnen bestaan. Hierna verwijst verzoekende partij naar en citeert zij enkele passages uit het *"UK Home Office Country of Origin Information (COI) Report"* d.d. 26 september 2013 (bijlage 4 bij het verzoekschrift) en het *"Algemeen Ambtsbericht Iran van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken"* d.d. 27 augustus 2012 (bijlage 5 bij het verzoekschrift), teneinde onder meer aan te stippen dat veel personen werden gearresteerd omwille van hun deelname aan de betogingen in 2009, zelfs mensen met een laag politiek profiel, en dat de loutere deelname aan betogingen een voldoende grond is om te worden veroordeeld tot een gevangenisstraf.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij er aan de hand van landeninformatie op hamert dat veel personen die voordien nooit politiek actief waren geweest hebben deelgenomen aan de campagnes en aan de protestbetogingen achteraf, dat veel demonstranten, ook personen met een laag politiek profiel, werden opgepakt en dat het loutere feit te hebben deelgenomen aan de manifestaties aanleiding kon geven tot een gevangenisstraf, merkt de Raad op dat deze informatie op zich niet wordt betwist. De Raad ziet echter niet in hoe deze feiten de nauwe samenwerking tussen verzoekende partij (en haar broer) en R. E. aannemelijk zou kunnen maken. De vaststelling dat het zeer opmerkelijk is dat een persoon die lid was van het beleidscomité van één van de belangrijkste studentenbewegingen van Iran, die politiek actief was, die voor verschillende kranten schreef, aanhanger was van Karoubi (en niet van Mousavi zoals verzoekende partij) en daarenboven vooral voornamelijk in Teheran vertoefde tijdens de groene revolutie, gezien het risico dat hiermee gepaard ging, zo'n nauwe contacten (verzoekende partij diende immers filmpjes en foto's aan hem te bezorgen over de gebeurtenissen) zou hebben onderhouden met niet-politiek actieve en totaal onervaren personen zoals verzoekende partij en haar broer, die hij slechts via via kende, staat immers totaal los van het feit dat ook gewone, onervaren personen na de presidentsverkiezingen in 2009 hun stem hebben laten horen tijdens de betogingen, waardoor velen van hen problemen hebben gekend met de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partij kan met de informatie die zij aanhaalt in haar verzoekschrift derhalve geen afbreuk doen aan voormelde vaststelling. Ook het verweer dat zij "alle" vragen kon beantwoorden over R. E. en dat zij een uitnodiging kon voorleggen om ter ere van zijn dood naar de moskee te gaan, kan deze onaannemelijkheid niet goedpraten. Hierbij merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing op zich niet betwist wordt dat verzoekende partij en haar broer R. E. zouden hebben gekend. Er wordt echter helemaal geen geloof gehecht aan de nauwe samenwerking tussen hen. Volledigheidshalve merkt ook hier de Raad op dat het motief in kwestie dient te worden samen gelezen met de andere door verwerende partij vermelde vaststellingen in de bestreden beslissing en de motivering geen samenstelling is van aparte componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. Ten slotte wijst de Raad erop dat een dergelijk contact door verwerende partij niet als absoluut onmogelijk wordt beschouwd, doch wel dat in de specifieke context en vooral het profiel van R. E. dit politieke contact op zijn minst bevreemdend te noemen is wat de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas enkel veder ondersteunt.

2.2.5.1. Waar verwerende partij motiveert dat het feit dat de broer van verzoekende partij, die Iran om dezelfde reden als verzoekende partij zou hebben verlaten, zich persoonlijk heeft aangeboden bij de Iraanse ambassade in België om een Iraans reisdocument te verkrijgen waarmee hij opnieuw zijn vrouw in Iran kon vervoegen, een handelwijze is die geenszins in overeenstemming te brengen valt met hun voorgehouden vrees voor vervolging, licht verzoekende partij toe dat uit het medisch verslag (bijlage 3 bij het verzoekschrift, zie punt 2.2.6.1.) eveneens blijkt dat haar broer depressief was en dat zij zelfs met zelfdodingsgedachten kampte. In de periode dat het verslag werd opgemaakt kwam zijn echtgenote aan in België, die er echter voor opteerde om terug te keren naar Iran omdat zij anders, in het kader van de Dublinverordening, zou worden teruggestuurd naar Zweden, hetgeen zij niet wilde. Verzoekende partij stelt dat haar broer, die toen depressief was, die schuldgevoelens koesterde ten opzichte van zijn familie, die problemen had met zijn schoonfamilie en die eveneens vreesde dat zijn echtgenote nu ook in de problemen zou komen in Iran, toen heeft beslist om terug te keren naar Iran, hoewel hij wist dat hij daar mogelijks problemen zou krijgen met de autoriteiten. Gelet op het voorgaande, kon verwerende partij, die haar broer niet eens heeft gehoord, niet besluiten dat diens handelwijze niet in overeenstemming te brengen is met een vrees voor vervolging, zo besluit verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad sluit zich aan bij wat verwerende partij dienaangaande in haar nota met opmerkingen heeft gesteld: *“Verweerder wijst er vervolgens op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers broer zijn land van herkomst zou ontvlucht zijn omwille van problemen die hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die ook door verzoeker werden aangehaald. De Commissaris-generaal verduidelijkte in de beslissing van verzoeker dat het feit dat verzoekers broer F. zich dan persoonlijk aanbood bij de Iraanse ambassade in België, om een Iraans reisdocument te verkrijgen waarmee hij zijn vrouw opnieuw in Iran kon vervoegen (CGVS I, P. 26; CGVS II op 8 oktober 2013, p. 5), een handelswijze is, die geenszins in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker betwist niet dat zijn asielaanvraag verbonden is aan de asielaanvraag van zijn broer, zodat de vaststelling dat zijn broer zich tot de Iraanse autoriteiten heeft gewend, zonder hierbij ook maar enig probleem te hebben ondervonden, tevens op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en de ernst van de vervolgingsvrees die verzoeker ten aanzien van die autoriteiten beweert te koesteren, ondermijnt. Verweerder merkt voorts op dat het feit dat verzoeker verklaar(d) heeft dat zijn broer bovendien bij zijn terugkeer geen problemen gekend heeft op de luchthaven te Teheran aantoont dat zijn broer, en bijgevolg ook verzoeker, niet in de specifieke negatieve aandacht van zijn autoriteiten stond.”* Uit het voorgaande kan door de Raad worden vastgesteld dat het door verzoekende partij aangevoerde verweer dat haar broer zeer depressief was, schuldgevoelens koesterde en bang was dat haar echtgenote problemen zou krijgen in Iran, niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard. Verder wijst de Raad er nog op dat de uitleg in het verzoekschrift dat het zeer aannemelijk is dat de broer van verzoekende partij bij zijn terugkeer naar Iran werd opgepakt en in de gevangenis geplaatst, aangezien hij voordien reeds in aanraking was gekomen met de Iraanse autoriteiten, des te meer afbreuk doet aan de uitleg dat het toch aannemelijk zou zijn dat haar broer, ondanks het risico, toch naar Iran zou zijn teruggekeerd omwille van zijn (mentale) problemen.

2.2.6.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft kunnen voorleggen teneinde haar bewering dat haar broer na zijn terugkeer naar Iran in de gevangenis werd opgesloten, te staven, wijst verzoekende partij erop dat het in de in punt 2.2.4.1. beschreven context wel degelijk aannemelijk is dat haar broer na zijn terugkeer werd gearresteerd. Dit is des te meer waarschijnlijk nu hij reeds in 2001 problemen had ondervonden met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van zijn deelname aan een betoging ter nagedachtenis van een studentenopstand. Verzoekende partij stelt dat haar broer toen werd gearresteerd, opgesloten en gefolterd en dat hij zich nadien nog steeds moest gaan aanmelden bij de politie wanneer het druk werd in de stad omwille van iets. Verzoekende partij stelt hierna dat haar broer over deze gebeurtenissen zeer nauwkeurige verklaringen heeft afgelegd bij een psychiater in België, dat het medisch verslag veel details bevat over de omstandigheden van zijn arrestatie, de foltering die hij heeft ondergaan en de gevolgen van deze arrestatie en dat de medische expertise aantoont dat zijn fysieke letsels overeenkomen met zijn verklaringen.

Waar verwerende partij opmerkt dat de verklaring van verzoekende partij dat de advocaat van haar broer geen documenten wou vrijgeven, geen steek houdt, bekritiseert verzoekende partij dat verwerende partij helemaal niet op de hoogte is van de situatie van advocaten in Iran enerzijds en van gearresteerden en gevangenen in Iran anderzijds. Verzoekende partij verwijst wederom naar en citeert passages uit het voormelde *“UK Home Office COI Report”* teneinde aan te tonen dat advocaten in Iran door de autoriteiten onder druk worden gezet om geen politieke en sociale gevangenen te verdedigen. Gelet op het feit dat advocaten die zich hertegen verzetten worden bedreigd en dat zij zelfs kunnen worden gearresteerd en opgesloten en dat zij het risico lopen om hun vergunning te verliezen, is het volgens verzoekende partij wel degelijk aannemelijk dat advocaten niet zomaar documenten over politieke gevangenen die ze verdedigen vrijgeven aan familieleden. Uit het voormelde rapport blijkt overigens dat advocaten en gevangenen niet altijd over dergelijke documenten beschikken, aangezien vele gevangenen nooit een document hebben verkregen met betrekking tot hun veroordeling of hun opsluitingsperiode. De bewering dat verzoekende partij dan ook geen bewijs kan voorleggen van de opsluiting van haar broer is dan ook aannemelijk. Verzoekende partij voegt hier nog aan toe dat uit het gehoorverslag blijkt dat de bezoeken van haar familie aan haar broer mondeling werden geregeld, zodat zij ook hier geen papieren over kan voorleggen.

Verzoekende partij stelt verder dat voormelde context haar verklaring dat zij niet weet of een advocaat zich met haar zaak zou willen bezighouden, onderbouwt. Aangezien weinig advocaten toegang blijken te hebben tot ‘politieke’ zaken, is het immers waarschijnlijk dat een advocaat geen informatie zou kunnen verkrijgen over een hangende zaak tegen een afwezige persoon. Tot slot voert verzoekende partij nog aan dat men aan de hand van voormelde informatie kan begrijpen waarom zij bijvoorbeeld niet

kon zeggen waarvan haar vriend S. werd beschuldigd. Mogelijk beschikt hij zelf niet eens over deze informatie, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. Aangaande het betoog dat het wel degelijk aannemelijk is dat haar broer na zijn terugkeer werd gearresteerd, dat dit des te meer waarschijnlijk is nu hij reeds in 2001 problemen had ondervonden met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van zijn deelname aan een betoging en dat zij een medisch verslag kan voorleggen waarin veel details staan over de omstandigheden van zijn arrestatie en de foltering die hij heeft ondergaan en dat hier bovendien in vermeld wordt dat zijn fysieke letsels overeen kunnen komen met zijn verklaringen, merkt de Raad wederom op dat het benadrukken van het feit dat haar broer eerder al ernstige problemen heeft ondervonden met de Iraanse autoriteiten, het des te onaannemelijker maakt dat hij alsnog vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar zijn land en dat hij hier helemaal geen problemen bij zou hebben ondervonden met zijn autoriteiten. Daarnaast wijst de Raad erop dat een medisch attest hoe dan ook geen sluitend bewijs kan vormen voor de omstandigheden waarin de broer van verzoekende partij zijn verwondingen en zijn trauma heeft opgelopen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Tevens wenst de Raad erop te wijzen dat aan een door een asielzoeker bijgebracht document slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover dit gepaard gaat met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. De Raad kan dergelijk attest, waarin de verklaringen van de broer van verzoekende partij worden hernomen dat hij in 2001 zou zijn opgepakt en mishandeld, zelfs los van voorgaande bemerkingen, niet als begin van bewijs aanvaarden voor de bewering dat de broer van verzoekende partij op heden in de gevangenis van Dastgerd zou verblijven omwille van dezelfde problemen waarvoor verzoekende partij haar land zou zijn ontvlucht.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar landeninformatie waaruit blijkt dat advocaten in Iran onder druk worden gezet om geen politieke gevangenen te verdedigen en dat het niet steeds mogelijk is om afschriften van gerechtelijke documenten te bekomen, oordeelt de Raad vooreerst dat niet kan worden ingezien wanneer een advocaat toch de verdediging van een dergelijke gevangene op zich neemt door het bezorgen van gerechtelijke documenten aan de familie, waarvoor hij deze gevangene verdedigt, nog meer gevaar zou lopen naar zijn autoriteiten toe dan dat hij reeds mogelijks loopt door de loutere verdediging op zich. Veder stelt de Raad vast dat *in casu* door verwerende partij niet wordt gesolliciteerd naar het neerleggen van moeilijk te verkrijgen afschriften van gerechtelijke documenten doch wel naar een begin van bewijs dat door de advocaat van de broer van verzoekende partij werd gepoogd een zitting in de rechtbank te verkrijgen, een bewijs dat door de advocaat in kwestie zelf kan worden verstrekt.

Betreft het argument dat de door verzoekende partij aangehaalde informatie eveneens haar verklaring dat zij niet weet of een advocaat zich met haar zaak zou willen bezighouden, onderbouwt, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen – noch via een advocaat, noch via haar familie – om meer informatie te verkrijgen over de door haar aangehaalde problemen met de Iraanse autoriteiten. Dat het moeilijk zou zijn om in Iran een advocaat te vinden die haar zou willen verdedigen, kan derhalve niet als excuus worden aangehaald voor het feit dat verzoekende partij simpelweg niet de moeite heeft genomen om te weten te komen of er al dan niet een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart. Evenzo wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekende partij ook geen enkel begin van bewijs kon bijbrengen over haar deelname aan de manifestaties en de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend. Deze vaststelling wordt evenmin weerlegd door de verklaring dat zij – vermoedelijk – geen advocaat zou kunnen vinden, hetgeen zij niet eens heeft geprobeerd.

Waar verzoekende partij tenslotte nog aanhaalt dat de informatie die zij heeft bijgebracht tevens een verklaring kan bieden voor het feit dat zij slechts weinig informatie kon geven over de andere personen die samen met haar betoogden, wijst de Raad erop dat dergelijke uitleg niet in het minst kan overtuigen aangezien verzoekende partij, zoals in de bestreden beslissing eveneens wordt opgemerkt, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk het volgende heeft verklaard: *“Ik weet eigenlijk pas van vorige zaterdag omdat mijn advocaat had gezegd dat het belangrijk is om dat te weten. Tot daarvoor vroeg ik niet veel over de gasten. Maar dan zei ze dat het belangrijk was om dat te weten.”* (administratief dossier, stuk 8, p. 17). In de bestreden beslissing wordt eveneens opgemerkt dat verzoekende partij ook helemaal niet kan toelichten hoe haar vriend, van wie zij de naam niet wil noemen, aan deze informatie is geraakt, hetgeen bevreemdend overkomt. De Raad stelt vast dat de

onwetendheid van verzoekende partij met betrekking tot de situatie van de personen met wie zij heeft samengewerkt/betoogd, eveneens te wijten is aan haar gebrek aan initiatief en interesse, zo blijkt uit haar verklaringen. Het komt verzoekende partij dan ook niet toe te verwijzen naar de gang van zaken in Iran om haar onwetendheid goed te praten.

2.2.7. Waar verzoekende partij erop wijst dat het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat, hoewel er twijfel heerst over de waarachtigheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de asielzoeker, deze twijfel niet wegneemt dat men zich *in fine* de vraag dient te stellen of er in hoofde van de betrokkene een vrees voor vervolging aanwezig is die kan worden vastgesteld aan de hand van elementen die als vaststaand worden beschouwd, duidt de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing op omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom er aan het door verzoekende partij weergegeven vluchtrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt argumenten aan te brengen in haar verzoekschrift die afbreuk vermogen te doen aan de motieven van de bestreden beslissing, zodat deze conclusie wordt gehandhaafd.

2.2.8. Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas dat verzoekende partij naar voor heeft gebracht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 15 en stuk 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 september 2013 en 8 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT